

Nekaj podatkov iz življenjepisa častitljivega Thubtena Sheraba

Iz italijanskega prevoda članka, objavljenega v reviji Mandala Magazine FPTM (april/maj 2007)

"Učitelj nove generacije: Geše Thubten Sherab"

Rodil sem se leta 1967 v vasici z okoli dvesto prebivalci, v pokrajini Manang, v zahodnem delu Nepala. Starša sta želela, da bi vsaj eden od njunih petih otrok postal menih: za družino pomeni to veliko čast in ponos. Ker se nista mogla sporazumeti, kdo naj gre v samostan, jaz ali moj najmlajši brat, sta se naposled odločila za slednjega. Toda v samostanu v Kopanu, kamor sta ga spremljala, ga

Lama Yeshe ni sprejel, češ da je premlad (čeprav je že kdaj sprejel druge enake starosti). Domnevam, da v tem življenju ni imel karme meniha. Zato sta starša peljala mene k Lami Yeshe, ki me je sprejel. Tako, jaz sem imel karmo.

Takrat nisem sicer imel nič proti temu, da postanem menih, vendar pa to ni bila moja odločitev. Bilo je nekako tako kot takrat, ko sem šel v šolo. Pri približno osemnajstih letih sem se kot vsak običajni najstnik bojeval s stiskami in zlasti z dvomi o tem, ali naj nadaljujem ali vrnem posvetitev. Toda pozneje, tik pred odhodom v Sero (samostansko univerzo na jugu Indije, op.p.), sem se sprejel trdno odločitev, da bom življenje preživel kot menih. Morda se je to zgodilo, ko sem, v svoji glavi, postal povsem posvečen menih.

Nekoč sem hodil iz Katmanduja do Kopana z enim svojih učiteljev, priljubljenim in žal pokojnim Geše Jampo. Pripovedoval mi je, da so v pokrajini Manang prebivalci izredno pobožni, vendar se zdi, da ne razumejo dharme. Rekel mi je, da bi bilo dobro, če bi jim lahko pomagal k boljšemu razumevanju.

Ta pogovor je name tako močno vplival, da sem si močno zaželel iti v Sero, se posvetiti učenju in ga izpopolniti.

Imel pa sem tudi priložnost spoznati izjemne Gešeje, kot sta bila, poleg pokojnega Geše Jampe, še Geše Jampo Gyatsa in Geše Dogo, ki sta prišla poučevati v Kopan, ter Lamo Yesheja in Lamo Zopo Rimpočeja, Lamo Lhundrupa ter Geše Lamo Konchonga. Vsi ti učitelji so me navdihnili in spodbudili k resnemu učenju. Neizmerno sem jih spoštoval, bili so moji vzorniki, tako kot za takratne najstnike Michael Jackson.

V samostanu v Sera Je sem za stopnjo Geše študiral od leta 1987 do 2000. Zdaj sem vesel, da sem se tako odločil in sem hvaležen svojim učiteljem, da so me vodili. Še zlasti sem hvaležen staršem, ker me niso podprli, ko sem v tistem težkem obdobju hotel vrniti posvetitev.

Kar je name takrat močno delovalo, in še danes je tako, je bilo to, da sem lahko živel ob svojih učiteljih in opazoval njihovo prakticiranje in obnašanje v vsakdanjem življenju. Primer, ki ga lahko večina bralcev Mandale (ameriška revija FPMT) razume, je to, da si lahko ob Lami Zopa Rimpočeju. Opazovati, kako Rinpoče prakticira in preživlja dan, je tako navdihujoče. Podobno navdihujoče je bilo živeti ob učiteljih v Seri.

Ko sem končal študije za Geše, sem za eno leto šel na Gyume Tantric College, nato so me poslali v Združene države Amerike pomagati v FPMT International Office, poučevati študijsko skupino v center v Taos (Nova Mehika) in tudi v Santa Fe. V ZDA sem ostal dve leti in pol, nato sem se vrnil v Nepal. V ZDA sem se imel lepo in nisem bil povsem prepričan, da se želim vrniti v Nepal. Na koncu pa sem se le odločil, ker sem si rekel: »Če ne grem zdaj, se bom vkopal tu za zmeraj.«

V Kopanu sem ravnatelj šole. V tej vlogi imam več odgovornosti kot moji predhodniki, saj se je polje dejavnosti zelo razširilo. Odgovoren sem za izobraževanje, nadzor in načela na treh področjih: šola, pouk razpravljanja in pouk tantre.

Vloga Gešeja v tibetanski družbi je, da uči dharmo ter podaja svoje znanje v samostanih, šolah in med laiki, mislim pa, da se to na žalost ne dogaja v zadostni meri ne na eni ne na drugi strani. Tibetanski laiki niso kot zahodnjaki, ki se hočejo poglobljeno učiti dharmo: zadovoljijo se le s korami (sprehajanje v krogu okoli svetih objektov), molitvami, darovanjem ipd. Upajmo, da se bodo mlajši tibetanski rodovi hoteli bolj poglobljeno učiti dharmo.

Kar pa zadeva nas Gešeje, bi morali morda posvetiti več časa tibetanskim laikom, zlasti v revnejših deželah kot so Mongolija, Nepal in del Indije. Prav tako ne sme biti samoumevno, da nas ljudje spoštujejo le zato, ker smo Gešeji. Da nas bodo spoštovali tudi na mednarodni ravni, moramo trdo delati in se dokazati s svojo prakso, svojimi lastnostmi, ne le z nalepko 'Geše'.

Prepričan sem, da moramo širše razmišljati o tem, kako pomagati več ljudem, ne glede na to ali so budisti ali niso. Moje mnenje je, da ni pomembno, ali nekdo sledi tradicionalnemu načinu prakticiranja, niti ali je ali ni budist. Z vsemi lahko delimo toliko pozitivnih vidikov dharme! Soočamo se z iskreno potrebo po spoštovanju vseh verskih tradicij, ne z usti, ampak s srcem. Njegova svetost Dalaj Lama nam daje zgled, kako spoštljivo ravnati z drugimi verami.

Prav tako se moramo poglobiti v razumevanje zahodnjaške kulture in psihologije, da bi lahko mi Gešeji učinkoviteje in bolje pomagali. Toda pri tem si kot Gešeji ne smemo dovoliti preveč svobode pri spreminjanju tradicionalnega načina dharme samo zato, ker ni primeren zahodnjaškemu načinu ali ker zahodnjakom ni všeč. Ne smemo razmišljati o takojšnjih rezultatih, ampak o dolgoročni koristi.

Za začetnike v dharmi je najbolj pomembno, da poskušajo dopolniti študij s prakso. Kdor se namreč posveča le učenju in je samo intelektuallec, postane sčasoma brezsrčen. Takšni ljudje postanejo zelo arogantni in začnejo zviška gledati manj izobražene ljudi.

Dagaja se tudi, da se nekdo ne uči, ker misli, da je edino, kar potrebuje le praksa. Toda kako lahko prakticiraš, če se ne učiš? Poleg tega, če se ne učimo, nas lahko napačen učitelj z lahkoto zavede, izkoristi in zlorabi. Naj pojasnim, da je to moje osebno mnenje in nikogar ne kritiziram.

In za konec, študente prosim, naj združijo učenje in prakso, tako kot sta vedno svetovala Njegova svetost Dalaj Lama in Lama Zopa Rinpoče.

Opomba: *Geše Thubten Sherab je po štirih letih leta 2010 končal svoje služenje kot ravnatelj samostanske šole v samostanu Kopan v Katmanduju. Za tem je bil leto dni v.d. opata samostana Kopan. Učil je med meditacijskimi tečaji v Kopanu ter izdatno potoval in učil po svetu – v ZDA, Kanadi, mnogih evropskih državah (tudi v Sloveniji l. 2011), Aziji, Mehiki, Gvatemali in Avstraliji. Trenutno je rezidenčni učitelj v centru Norbu Ling v Santa Feju, Nova Mehika (ZDA).*

Intervju in transkripcija sta delo Franka Brocksja, Kopanski samostan, 10. februar 2007

Študijska skupina Chagna Pemo, 2014